

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 539/2017
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојана Томашевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Павловић, адвокат из ..., по тужби тужиоца ради исплате и противтужби тужене ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4567/16 од 10.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4567/16 од 10.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 60119/10 од 03.03.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена-противтужиља да тужиоцу-противтуженом исплати износ од 461.465,25 динара, са законском затезном каматом почев од 28.10.2015. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавеже тужена-противтужиља да тужиоцу-противтуженом исплати износ преко досуђених 461.465,25 динара до тражених 5.961.278,46 динара, односно за износ од 5.499.813,21 динара, са законском затезном каматом почев од 28.10.2015. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен противтужбени захтев и утврђено да је тужена-противтужиља сувласник са $\frac{1}{2}$ идеалног дела на аутомобилу марке „...“ тип „...“, ближе описаног у изреци, а што је тужилац-противтужени дужан да призна и трпи. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев у делу којим је тражено да се утврди да је тужена-противтужиља власник на преосталих $\frac{1}{2}$ идеалног дела на аутомобилу ближе описаном у ставу трећем изреке првостепене пресуде. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4567/16 од 10.11.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 60119/10 од 03.03.2016. године, у ставу другом, трећем и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), а који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи у ревизији којима се указује да је изрека нижестепених одлука контрадикторна, односно да је у нижестепеним поступцима учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су засновале заједницу живота у јулу 2005. године, а брак закључиле 09.11.2005. године. Заједница живота престала је 23.03.2009. године. У време заснивања заједнице живота, тужена је била власник стана у улици ... број ... који је продала у новембру 2006. године за 200.000 евра, а новац уложила у куповину стана у улици ... број ... са гаражним местом. Нови стан је коштао 220.000 евра, а остатак купопродајне цене стана у износу од 20.000 евра плаћен је средствима које је тужена остварила путем кредита одобреног у износу од 50.000 евра и од наведених 20.000 евра у току заједнице живота парничних странака отплаћен је део тог кредита у износу од 10.165 евра, што представља 4% од укупне вредности стана. Од преосталог износа кредита износа од 30.000 евра исплаћен је аутомобил „...“, а кредит за аутомобил је отплаћен у потпуности за време трајања заједнице живота парничних странака. Одлучујући о тужбеном и противтужбеном захтеву, нижестепени судови су закључили да, како ни тужилац ни тужена до закључења главне расправе нису пружили доказе на основу којих би се поуздано могле утврдити висине њихових прихода, те постојање других околности које би указивале на већи удео једног супружника од другог у стицању имовине, допринос парничних странака у стицању имовине је подједнак. Како је тужиља за куповину стана у улици ... са гаражним местом исплатила износ од 200.000 евра, који представља њену посебну имовину, а остатак од 20.000 евра обезбеђен путем кредита који је подигла тужена, да је у току заједнице отплаћен део тог кредита у износу од 10.165 евра, што представља 4% од укупне вредности стана, то су нижестепени судови закључили да је тужиочев удео у наведеној непокретности

2%. Како је предметни стан продат, нижестепени судови су обавезали тужену да тужиоцу исплати 2% од тржишне вредности предметне непокретности у износу од 461.465,25 динара, а делимично усвојили противтужбени захтев и утврдили да је тужена сувласник на $\frac{1}{2}$ идеалног дела аутомобила марке „....“, с обзиром да је возило купљено током трајања заједнице живота новцем добијеним на основу кредита који је отплаћен у току трајања заједнице живота парничних странака те исти улази у режим заједничке својине. Имајући у виду да тужена није доказала да је аутомобил отплаћен искључиво средствима која представљају њену посебну имовину и да је њен допринос у стицању евентуално већи од доприноса тужиоца, то су нижестепени судови применом члана 180. Породичног закона утврдили да је тужена власник овог аутомобила са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалног дела.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право на тако утврђено чињенично стање и одлучили као у изреци, због чега се неосновано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права.

Чланом 168. Породичног закона прописано је да имовина коју је супружник стекао пре склапања брака представља његову посебну имовину. Чланом 171. истог закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину, а чланом 180. ст. 2. и 3. истог закона, прописано је да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, а да већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старању о деци, старању о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине.

Терет доказивања чињенице да је удео тужиоца у стицању заједничке имовине био већи пада на терет тужиоца, сагласно члану 223. ЗПП. Наведеним чланом прописано је да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у складу са овим законом. Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање тог права, а странка која оспорава постојање неког права сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји. Стога, по налажењу овог суда, а полазећи од законске претпоставке да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, а да сагласно члану 180. Породичног закона већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старању о деци, старању о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине, да се већи удео у стицању заједничке имовине утврђује у истој сразмери за сва права и обавезе у тренутку престанка заједнице живота у браку, као и да се већи удео једног супружника у стицању појединог права из заједничке имовине може утврдити само ако је то право

економски самостално у односу на остала права из заједничке имовине, а супружник је у стицању тог права учествовао и приходима од своје посебне имовине, то је на тужиоцу био терет доказивања чињенице да је његов удео у стицању заједничке имовине већи. Због тога се неосновано ревизијом тужиоца указује да је његов удео у стицању заједничке имовине већи и да му припада половина вредности продате непокретности, јер су правилно нижестепени судови извели закључак да је удео супружника у заједничкој имовини подједнак и досудили тужиоцу 2% од тржишне вредности предметне непокретности у износу од 461.465,25 динара, а који представља половину од 4% од укупне вредности стана, јер се износ од 200.000 евра који је дат за куповину предметног стана не може урачунавати у заједничку имовину супружника (наведени износ представља посебну имовину тужене добијен продајом њене непокретности), већ само износ који је заједнички отплаћен за кредит.

Неосновано је позивање тужиоца у ревизији да су нижестепени судови због погрешне примене материјалног права пропустили да утврде битне чињенице, односно да нису имали у виду исказе тужиоца и исказе сведока ВВ, ГГ и ДД, као и допунски налаз и мишљење судског вештака, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено. Ово стога што је чланом 8. Закона о парничном поступку прописано да суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка које ће чињенице узети као доказане, па и које ће доказе извести у току поступка, а самим тим исте и ценити. Наведено указује да од суда зависи које ће чињенице сматрати правно релевантним за решење спора и у том смислу ограничити доказивање само на оне које сматра битним. Дакле, суд не мора ни извести све доказе које су странке предложиле, а није ограничен ни у избору доказних средстава тако да мора употребити само одређена доказна средства.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па их овај суд није испитивао будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Како не стоје разлози због којих је ревизија изјављена, а ни они на које ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић